

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Vladimíra Sládečka, soudce Jana Musila a soudkyně zpravodajky Milady Tomkové o ústavní stížnosti 1) **L. M.**, 2) **L. M.**, 3) **M. M.**, právní nástupkyně původní stěžovatelky V. J., a 4) **H. J.**, .všech zastoupených Mgr. Radanou Vítovcovou, advokátkou, sídlem Hálkova 2, 120 00 Praha 2, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 7. 2016 č. j. 23 Cdo 1281/2016-212 a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2015 č. j 12 Co 62/2015-146, za účasti **Městského soudu v Praze a Nejvyššího soudu**, jako účastníků řízení, a **České podnikatelské pojišťovny, a. s., Vienna Insurance Group**, jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

- I.   Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2015 č. j 12 Co 62/2015-146 bylo porušeno právo stěžovatelů na spravedlivý proces zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a právo na ochranu majetku zaručené čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.**
- II.   Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2015 č. j 12 Co 62/2015-146 se ruší.**
- III.   Ve zbývajících částech se ústavní stížnost odmítá.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1.   Včas podanou ústavní stížností se stěžovatelé s tvrzením o porušení svých práv ústavně zaručených v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) domáhali zrušení shora označených rozhodnutí obecných soudů vydaných v řízení o zaplacení náhrady škody za neuskutečnění zahraničního zájezdu pro úpadek cestovní kanceláře Globaltour, s. r. o., (dále též „cestovní kancelář“).

2.   Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 8, sp. zn. 12 C 238/2013-109, který si Ústavní soud vyžádal k ověření tvrzení stěžovatelů, vyplynulo, že Obvodní soud pro

Prahu 8 (dále též „obvodní soud“) po provedeném dokazování a za použití teleologického výkladu ustanovení § 6 až § 8 zákona č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu a o změně zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 455/1991 Sb., ve shodě s čl. 7 směrnice Rady ze dne 13. 6. 1990 o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy (90/314/EHS), a s přihlédnutím k judikatuře Soudního dvora Evropské unie dospěl k závěru, že vzniklé nároky žalobců, jejichž zájezd se v důsledku úpadku cestovní kanceláře neuskutečnil, musí být uspokojeny v celém rozsahu. Rozsudkem ze dne 30. 9. 2014 č. j. 12 C 238/2013-109 vyhověl žalobě stěžovatelů (dále též „žalobci“) a zavázal žalovanou Českou podnikatelskou pojišťovnu, a. s., Vienna Insurance Group (dále též „žalovaná“) povinností zaplatit L. M. částku ve výši 18 363 Kč s příslušenstvím, L. M. částku ve výši 12 413 Kč s příslušenstvím, V. J. částku ve výši 12 697 Kč s příslušenstvím a H. J. částku ve výši 20 049 Kč s příslušenstvím. Dále žalované uložil, aby žalobcům zaplatila náklady řízení ve výši 31 328 Kč. Skutková zjištění Obvodního soudu pro Prahu 8 netřeba podrobně uvádět, neboť jsou účastníkům řízení dostatečně známa. Lze jen stručně shrnout, že každý ze žalobců jako zákazník uzavřel s cestovní kanceláří cestovní smlouvu, v níž se cestovní kancelář zavázala poskytnout jim zájezd do Turecka v určeném termínu. Žalobci zaplatili zálohu ve výši 50 % celkové ceny zájezdu, který se však v důsledku úpadku cestovní kanceláře neuskutečnil. Z pojištění cestovní kanceláře pro případ úpadku poskytla žalovaná každému z žalobců pojistné plnění do výše 5,4 % zaplacené zálohy s odůvodněním, že nemůže krýt škody klientů cestovní kanceláře nad limit pojistného plnění sjednaného v rámci pojistné smlouvy, které v plném rozsahu vyplatila.

3. K odvolání žalované Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) ústavní stížností napadeným rozsudkem změnil rozsudek obvodního soudu tak, že žalobu zamítl. S poukazem na závěry prezentované v usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1868/14 ze dne 24. 2. 2015 a v jednom ze svých dřívějších rozhodnutí k obdobné problematice konstatoval, že z vnitrostátní úpravy nelze dovodit povinnost žalované poskytnout žalobcům z důvodu úpadku cestovní kanceláře pojistné plnění z pojištění záruky pro případ úpadku cestovní kanceláře nad rámec sjednané pojistné částky. Městský soud poučil žalobce, že proti jeho rozsudku není dovolání přípustné.

4. Stěžovatelé v přesvědčení, že jim bylo poskytnuto nesprávné poučení, napadli rozsudek městského soudu dovoláním podaným v tříměsíční lhůtě ve smyslu § 240 odst. 3 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Nejvyšší soud ústavní stížností napadeným usnesením dovolání odmítl jako opožděné. Podle Nejvyššího soudu byli žalobci poučeni správně, neboť předmět sporu představovaly samostatné nároky žalobců v bagatelní výši a nešlo o vztahy ze spotřebitelské smlouvy.

5. Stěžovatelé napadli rozsudek městského soudu rovněž ústavní stížností, kterou Ústavní soud po zjištění, že ve věci bylo podáno dovolání, odmítl jako předčasně podanou, a tudíž nepřipustnou usnesením sp. zn. III. ÚS 2301/15 ze dne 17. 9. 2015.

II.

Argumentace stěžovatelů

6. V ústavní stížnosti stěžovatelé zrekapitulovali průběh a výsledky řízení před obecnými soudy a rozsudek Městského soudu v Praze označili za nezákonné rozhodnutí, které v důsledku nesprávného poučení nebylo možné přezkoumat v dovolacím řízení. Upozornili, že po vydání napadeného rozsudku Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 1996/13 ze dne 16. 7. 2015 (N 130/78 SbNU 57) vyložil, že v případě dvou rovnocenných výkladových variant práva (v daném případě zákona č. 159/1999 Sb.) musí obecné soudy upřednostnit výklad ústavněprávní a eurokonformní a v nálezu sp. zn. IV. ÚS 2370/15 ze dne 14. 6. 2016, ve věci s obdobnou problematikou, judikoval, že spotřebitelům je třeba zachovat právo na úhradu plné výše pojištěného plnění, které nemá být redukováno o výši limitu sjednaného v pojistné smlouvě mezi cestovní kanceláří a pojišťovnou. Podle stěžovatelů městský soud při posouzení sporu pochybil, když při výkladu zákona č. 159/1999 Sb. nepostupoval *in favorem conventionis*.

7. Stěžovatelé rovněž nesouhlasili s vyloučením možnosti podat proti rozsudku Městského soudu v Praze dovolání. Podle jejich názoru ve sporu nešlo o oddělené nároky jednotlivých žalobců v bagatelní výši, ale o celkovou částku 63 523 Kč, která přesahovala limit stanovený pro přípustnost dovolání v ustanovení § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Stěžovatelé uvedli, že jsou členy jedné rodiny a hodlali cestovat společně v počtu osmi dospělých osob a čtyř dětí. Formulář cestovní smlouvy však pro nedostatek místa neumožňoval zadat všechny cestující do jedné cestovní smlouvy, a proto zprostředkovatel zájezdu rozdělil cestujících do čtyř cestovních smluv, které byly uzavřeny v jednom okamžiku. Z pohledu stěžovatelů šlo o koupi jednoho společného zájezdu.

8. Stěžovatelé vyjádřili přesvědčení, že plnění pojišťovny bylo svojí povahou plněním zajišťujícím nárok ze spotřebitelské smlouvy, kde se limit pro bagatelní věci neuplatní. V této souvislosti poukázali na rozsudek sp. zn. 33 Cdo 1201/2012 ze dne 20. 6. 2013, ve kterém Nejvyšší soud judikoval, že práva a povinnosti ze smlouvy o spotřebitelském úvěru nelze posuzovat odděleně od použitých zajišťovacích prostředků s tím, že i zajištění spotřebitelské smlouvy podléhá režimu ochrany spotřebitele podle § 56 odst. 1 obč. zák. Podle stěžovatelů existuje-li zákonná povinnost cestovní kanceláře pojistit se pro případ úpadku, a toto pojištění nezajišťuje účinnou ochranu spotřebitelů, mělo by jejich procesní postavení odpovídat procesnímu postavení spotřebitelů (resp. být jim na roveň). Odmítnutí dovolání bez věcného projednání stěžovatelé vnímali jako porušení práva na soudní ochranu.

III.

Vyjádření účastníků a vedlejšího účastníka řízení

9. Ústavní soud si vyžádal vyjádření účastníků a vedlejšího účastníka řízení. Nejvyšší soud i Městský soud v Praze shodně odkázaly na odůvodnění napadených rozhodnutí. Nejvyšší soud uvedl, že lhůta k podání dovolání nebyla u dovolatelů

zachována (§ 240 odst. 3 o. s. ř.), a proto dovolání odmítl. Navrhl, aby ústavní stížnost byla odmítnuta jako zjevně neopodstatněná. Městský soud uvedl, že jeho rozhodnutí odpovídá obsahu spisu i platné zákonné úpravě a že nedostatečná implementace evropské směrnice do vnitrostátního právního řádu mohla nanejvýše založit nárok stěžovatelů na náhradu škody proti státu. Městskému soudu v Praze je známa pozdější judikatura, podle které bylo v obdobných případech vysloveno, že limit pojistného plnění nemůže omezovat spotřebitelovo právo na zaplacení celé částky uhrazené za zájezd proti pojišťovně, že toto právo jako zákonné zaručené právem Evropské unie nemůže být omezeno soukromoprávním ujednáním cestovní kanceláře a pojišťovny a že pojistný limit pak nemůže být sjednán rovněž mimo úpravu povinností cestovní kanceláře v rámci odpovědnosti podle § 852k obč. zák. v návaznosti na ustanovení § 8 odst. 5 zákona č. 159/1999 Sb., nicméně je přesvědčen, že svým rozhodnutím nezasáhl do ústavně zaručených práv stěžovatelů. Městský soud v Praze navrhl, aby ústavní stížnost byla zamítnuta, případně odmítnuta jako zjevně neopodstatněná. Vedlejší účastník na výzvu k vyjádření k ústavní stížnosti nereagoval.

10. Vyjádření účastníků řízení Ústavní soud zaslal stěžovatelům k případné replice, ti však svého práva nevyužili.

IV.

Řízení před Ústavním soudem

11. V průběhu řízení o ústavní stížnosti stěžovatelka ad 3) zemřela. Ústavní soud přerušil řízení o ústavní stížnosti do doby ukončení dědického řízení a podání návrhu na procesní nástupnictví za zemřelou. Usnesením ze dne 19. 4. 2017 č. j. IV. ÚS 3092/16-62 rozhodl o pokračování v řízení s paní M. M., neboť z předloženého usnesení Okresního soudu v Táboře ze dne 10. 3. 2017 č. j. 24 D 88/2017-75 vzal za prokázané, že jmenovaná se stala dědičkou pohledávky za společností Česká podnikatelská pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group, z titulu nároku na vyplacení náhrady škody způsobené v důsledku úpadku cestovní kanceláře ve výši 12 697 Kč, a stěžovatelé ad 1), ad 2) a ad 4) s jejím vstupem do řízení souhlasili.

12. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas, je přípustná a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelé jsou osobami oprávněnými k jejímu podání, neboť byli účastníky řízení, v němž byla napadená soudní rozhodnutí vydána, resp. v případě stěžovatelky ad 3) jde o právní nástupkyni. Stěžovatelé jsou řádně právně zastoupeni ve smyslu § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“).

13. K včasnosti a přípustnosti ústavní stížnosti směřující proti rozsudku Městského soudu v Praze Ústavní soud uvádí následující.

14. Podle § 72 odst. 4 zákona o Ústavním soudu platí, že byl-li mimořádný opravný prostředek orgánem, který o něm rozhoduje, odmítnut jako nepřípustný z důvodů záviselých na jeho uvážení, lze podat ústavní stížnost proti předchozímu rozhodnutí o procesním prostředku k ochraně práva, které bylo mimořádným opravným prostředkem napadeno, ve lhůtě dvou měsíců od doručení takového rozhodnutí

o mimořádném opravném prostředku. Odmítne-li však Nejvyšší soud dovolání jako opožděné, není takové rozhodnutí jakkoli závislé na jeho uvážení. V takovém případě se neuplatní zásada vyslovená v § 72 odst. 4 zákona o Ústavním soudu, nýbrž platí, že lhůta k podání ústavní stížnosti začíná svůj běh dnem následujícím po doručení rozhodnutí odvolacího soudu. Ústavní stížnosti směřující proti rozsudkům odvolacího soudu proto Ústavní soud ve své rozhodovací praxi odmítá jako opožděně podané.

15. V projednávané věci stěžovatelé podali dovolání až po lhůtě stanovené zákonem, které v souladu s existující právní úpravou Nejvyšší soud správně odmítl (k tomu viz dále body 18 - 19), takže lze mít za to, že šlo o neefektivní čerpání procesního prostředku k ochraně práva stěžovatelů. Za běžného chodu událostí by byla ústavní stížnost směřující proti rozsudku Městského soudu v Praze odmítnuta. Ústavní soud však nemohl ponechat stranou své dřívější usnesení sp. zn. III. ÚS 2301/15 ze dne 17. 9. 2015, jímž odmítl předchozí včas podanou ústavní stížnost stěžovatelů proti témuž rozsudku městského soudu jako nepřipustnou z důvodu souběžně probíhajícího dovolacího řízení. Jiné řešení zde k dispozici nebylo, neboť splnění procesních podmínek pro meritorní dovolací přezkum Ústavní soud sám posuzovat nemohl. V nyní projednávané věci však zohlednil, že dne 16. července 2015 rozhodl Ústavní soud nálezem sp. zn. III. ÚS 1996/13 (vyhlášený dne 21. 7. 2015), ve kterém zavázal obecné soudy povinností interpretovat a aplikovat zákon 159/1999 Sb. eurokonformním způsobem a vyložil, že pojišťovna je povinna vyplatit spotřebiteli v případě úpadku cestovní kanceláře pojistné plnění v plné výši. Citovaný nálezh byl impulsem pro změnu dosavadní rozhodovací praxe nejen Ústavního soudu, ale i soudu Nejvyššího (srov. publikované usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 5. 2016 sp. zn. 23 Cdo 2221/2015). Stěžovatelům proto nelze klást k tíži, že se po řádném a včasém podání ústavní stížnosti sp. zn. III. ÚS 2301/15 (dne 29. 7. 2015) pokusili zvrátit rozsudek městského soudu a usilovali o ochranu svých práv v dovolacím řízení. Jejich dovolání je třeba chápat jako legitimní pokus o překonání podmínek přípustnosti dovolání stanovených zákonem, přičemž skutečnost, že neuspěli, jim nelze v nyní projednávané věci přičítat k tíži, neboť jimi dříve podaná ústavní stížnost byla nejen podaná řádně a včas, ale ve světle shora zmíněného nálezu Ústavní soudu i důvodně. Pokud by tedy nyní podanou ústavní stížnost Ústavní soud odmítl, dopustil by se sám odepření spravedlnosti. Ústavní soud proto považoval ústavní stížnost za včas podanou.

16. Při posuzování otázky, zda je přípustné při nikoliv vadném rozhodnutí Nejvyššího soudu přezkoumat předcházející rozsudek soudu nižší instance, dospěl Ústavní soud v kontextu všech okolností posuzovaného případu ke kladnému závěru, neboť rozhodnutí Nejvyššího soudu o odmítnutí dovolání stěžovatelů není rozhodnutím meritorním, nýbrž toliko rozhodnutím, jímž dovolací soud deklaroval, že se dovoláním v dané věci pro jeho opožděné podání nemůže věcně zabývat. Ústavní soud proto považoval ústavní stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze za přípustnou (jinak by tomu bylo v případě, kdyby Nejvyšší soud v důsledku podaného dovolání napadený rozsudek věcně přezkoumal).

17. Ústavní soud nenařizoval ústní jednání, neboť s ohledem na všechny zjištěné skutečnosti nebylo možno od ústního jednání očekávat další objasnění věci ve smyslu § 44 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, v platném znění.

18. Ústavní soud přezkoumal napadená rozhodnutí z hlediska tvrzeného porušení ústavně zaručených práv stěžovatelů a poté dospěl k závěru, že ústavní stížnost směřující proti usnesení Nejvyššího soudu, jímž bylo jako opožděně podané odmítnuto dovolání stěžovatelů, je zjevně neopodstatněná.

19. Ústavní soud ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 8 ověřil, že rozsudek Městského soudu v Praze byl doručen právní zástupkyni stěžovatelů dne 1. 6. 2015 (č. l. 151), dovolání však bylo podáno až dne 26. 8. 2015 (č. l. 158), tj. po uplynutí dvouměsíční lhůty určené pro podání dovolání v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. Z odůvodnění napadeného usnesení je zřejmé, že Nejvyšší soud nepřisvědčil tvrzení stěžovatelů o tom, že ve sporu nešlo o bagatelní věc, resp. že se v dané věci uplatní výjimka daná pro spotřebitelské vztahy. S poukazem na svoji rozhodovací praxi konstatoval, že pokud účastník uplatnil v jednom řízení více samostatných nároků nebo spojil-li soud více samostatných věcí ke společnému řízení, je třeba posuzovat přípustnost dovolání podle § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. u každé jednotlivé věci (u každého jednotlivého nároku) podle uvedených hledisek samostatně.

20. Ústavní soud nepovažuje závěr Nejvyššího soudu o bagatelnosti částek posuzovaných ve vztahu ke každému ze stěžovatelů samostatně za extrémně vadný či svévolný, neboť stěžovatelé neměli v řízení solidární postavení, naopak každý z nich se žalobou domáhal zaplacení konkrétně specifikované částky samostatně. Jinými slovy vyjádřeno, nešlo o nepřipustné nebo účelové štěpení nároků [srov. náleží Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005 sp. zn. II. ÚS 117/04 (N 37/36 SbNU 413), usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 7. 2016 sp. zn. I. ÚS 2157/16 a ze dne 24. 5. 2016 sp. zn. I. ÚS 1264/16, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 3. 2015 sp. zn. 28 Cdo 2351/2015], neboť každý nárok by byl v podstatě schopný projednání v samostatném řízení. Ústavní soud akceptoval i závěr Nejvyššího soudu, že v případě stěžovatelů nešlo o nároky ze vztahů ze spotřebitelských smluv, neboť smlouva mezi pojišťovnou a cestovní kanceláří, na základě které klient cestovní kanceláře uplatňuje nárok na zaplacení částky za zájezd, který se neuskutečnil, není smlouvou spotřebitelskou.

21. Dovolací soud je jako orgán veřejné (státní) moci povinen ctít ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy i čl. 2 odst. 2 Listiny, je vázán kogentními ustanoveními občanského soudního řádu, a proto způsob, jakým posoudil naplnění podmínek pro připuštění dovolání proti rozsudku městského soudu, jímž bylo rozhodnuto o nároku stěžovatelů, jakož i právní závěry z něho vyplývající, Ústavní soud respektoval. V řadě svých rozhodnutí již dříve vyložil, že právo na přístup k soudu není absolutní; tohoto práva je možno se domáhat jen za zákonem stanovených podmínek. Takovými jsou např. i omezení týkající se přípustnosti procesních prostředků (především podávaných u vyšších soudních instancí), a proto zákonodárcem zakotvené vyloučení některých věcí z přezkumu soudu dovolacího Ústavní soud nepovažuje v obecné rovině za rozporné s čl. 36 odst. 1 Listiny (srov. např. náleží sp. zn. I. ÚS 750/06 ze dne 6. 6. 2007, N 93/45 SbNU 335).

22. Ústavní stížnost směřující proti rozsudku Městského soudu v Praze Ústavní soud posoudil jako důvodnou.

23. Jádrem ústavně právní argumentace stěžovatelů bylo koncentrováno do námitky, že městský soud při výkladu rozhodných ustanovení zákona č. 159/1999 Sb. nerespektoval princip *in favorem conventionis* a vyložil je ústavně nekonformním

způsobem, čímž ve svém důsledku popřel povinnost pojišťovny vyplatit stěžovatelům v případě úpadku cestovní kanceláře pojistné plnění v plné výši.

24. Otázkou ústavně konformního výkladu ustanovení § 6 až § 8 zákona č. 159/1999 Sb., rozhodných i v projednávané věci, se Ústavní soud již zabýval. V nálezu sp. zn. III. ÚS 1996/13 ze dne 16. 7. 2015 konstatoval, že ochrana spotřebitele představuje jeden z principů, na nichž je založeno fungování Evropské unie a kterými se musí Česká republika jako její členský stát, resp. její orgány při své činnosti řídit. Musí je respektovat při začleňování obsahu unijního práva do vnitrostátního právního řádu, anebo naopak se v důsledku členství v Evropské unii určité úpravy zdržet (tzv. pozitivní a negativní implementace), jak to pro ni plyne z čl. 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii a zejména z čl. 291 odst. 1 ve spojení s čl. 169 Smlouvy o fungování Evropské unie. Ústavní soud zdůraznil, že z tohoto závazku plyne pro moc soudní povinnost interpretovat a aplikovat vnitrostátní právo eurokonformním způsobem, tj. při více výkladových variantách je nutno volit tu, jež bude v souladu s právem Evropské unie, v daném případě zejména v souladu s pravidly stanovenými ve směrnici Rady ze dne 13. června 1990 o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy (90/314/EHS). To znamená, že při posuzování nároku spotřebitele ze zvláštní právní úpravy pojištění záruk pro případ úpadku cestovní kanceláře nelze použít omezení pojistného plnění vyplývajícího ať již z § 28 odst. 1 a 3 zákona č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě, či pojistných podmínek pojišťovny, neboť soukromoprávní ujednání dvou podnikatelských subjektů nemůže vést k vyloučení nebo omezení zákonných nároků spotřebitele, který navíc na toto soukromoprávní ujednání nemá jakýkoliv vliv. Ústavní soud uzavřel, že ujednání pojišťovny s cestovní kanceláří, které omezuje práva spotřebitele zaručená právem Evropské unie a následně také ustanoveními § 6 až 8 zákona č. 159/1999 Sb., je tak ve vztahu ke spotřebiteli neúčinné, respektive jej – jako subjekt stojící mimo jimi uzavřenou smlouvu – nezavazuje, takže nemůže být promítnuto do jeho právní pozice; neposkytnutí plné náhrady by proto odporovalo závazkům České republiky plynoucích z jejího členství v Evropské unii (čl. 1 odst. 2, čl. 10a odst. 1 Ústavy České republiky).

25. Shodně Ústavní soud judikoval i v nálezu sp. zn. IV. ÚS 2370/15 ze dne 14. 6. 2016 (dostupný v el. podobě na <http://nalus.usoud.cz>), ve kterém uvedl, že pokud soud při posuzování důvodnosti žaloby vychází z takového výkladu zákona č. 159/1999 Sb., který není ústavně konformní, když nerespektuje mezinárodní závazky České republiky plynoucí z jejího členství v Evropské unii (čl. 1 odst. 2, čl. 10a odst. 1 Ústavy), porušuje právo stěžovatelů na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i právo na ochranu majetku ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny.

26. Od závěrů prezentovaných ve shora citovaných nálezech, plně dopadajících i na projednávanou věc, neměl Ústavní soud důvod se jakkoliv odchylovat. K usnesení sp. zn. I. ÚS 1868/14 ze dne 24. 2. 2015, na které odkazoval Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozsudku, Ústavní soud uvádí, že závěry v něm vyjádřené byly shora označenými nálezy překonány.

27. V projednávané věci Městský soud v Praze pochybil, neboť při svém rozhodování upřednostnil takový výklad rozhodných ustanovení zákona č. 159/1999 Sb., který nerespektuje mezinárodní závazky České republiky plynoucí z jejího členství v Evropské unii. Připuštěním možnosti omezení práv spotřebitelů/stěžovatelů

projevující se v daném případě poměrným snížením výše vyplaceného pojistného plnění s poukazem na limit sjednaný stranami pojistné smlouvy Městský soud v Praze porušil právo účastníků řízení na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i jejich právo na ochranu majetku ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny.

28. Z výše uvedených důvodů Ústavní soud podle ustanovení § 82 odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu vyhověl ústavní stížnosti směřující proti rozsudku Městského soudu v Praze a napadený rozsudek zrušil. Ústavní stížnost proti usnesení Nejvyššího soudu odmítl jako zjevně neopodstatněnou podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 18. července 2017

Vladimír Sládeček
předseda senátu